Ἔτος Α'. Ἐν Βάρνῃ 20 Αὐγούστου 1898 Ἀριθ. 18.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ φρ. 6
Ἐξωτερικοῦ φρ. 7

Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἔγγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΗΘΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΗι ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑι ΠΟΛΛΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΛΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΥΠΟ

Δ. Χ. ΔΑΝΙΗΛ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Ἡ ὅλη 8 σελ. 25 φρ.
Ἡ ἡμίσεια . . . 15 »
Ἡ γραμμὴ . . 0.25 »

Μελέται ἐπιστημονικαὶ κοινωνικαὶ καὶ διδακτικαὶ σύμφωνοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιοδικοῦ καὶ παρεμβαλλόμενοι.

Διεύθυνσις: *Rédaction de la Revue grecque* «Πανδαισία» — *VARNA (Bulgarie).*

Въ зимня Общински Вестникъ Тип.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πίστις θαυματουργεῖ.—Τὰ θαλάσσια λουτρὰ (συνέχεια καὶ τέλος).—Ὁ φθονερὸς (ποίημα).—Τὰ διαζύγια.—Ἀνάλυσις τοῦ Α' καὶ Β' βιβλίου «Ἀπολωλότος Παραδείσου» τοῦ Μίλτωνος. Ἡ μουσικὴ καὶ τὰ ζῶα Ποικίλα.—Τὰ ἐνταῦθα.—Ἀγγελίαι.—Ἀλληλογραφία

Η ΠΙΣΤΙΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Εὑρίσκομαι ἀπό τινων ἡμερῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Βλαχερνῶν τοῦ Δήμου Μυρτουντίων τῆς Ἠλείας, πρὸς ὀλίγην ἀνάπαυλαν ἀπὸ τοῦ πολυμόχθου καὶ ἐπιπόνου ἔργου τῆς περιοδείας μου, χάριν τοῦ κηρύγματος τοῦ Θείου λόγου. Ἡ Μονὴ αὕτη, ἡμίσειαν ὥραν τῆς Κυλλήνης ἀπέχουσα, ἐν μέσῳ δυο λοφίσκων καταφύτων, ἔχει ἱστορίαν ἔνδοξον, οἰκουμένη ὑπὸ πλέον τῶν 20 μοναχῶν ζώντων ἐν ἀγάπῃ καὶ εἰρήνῃ χάρις τῇ δραστηριότητι τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ ἦλθε νέος εἰκοσαέτης ἐκ τῆς κωμοπόλεως Βαρθολομίου, ὅστις ἔλεγεν ἡμῖν τάδε: Ἤμην ἀσθενὴς ἐπὶ 5 μῆνας, κλινήρης καὶ παράλυτος, «μὴ δυνάμενος ἀνακύψαι εἰς τὸ παντελές» κατηνάλωσα τὴν περιουσίαν μου εἰς τοὺς ἰατρούς· πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης διετάσσετο, ἔπραττον χάριν τῆς προσφιλοῦς μοι ὑγείας, καὶ ὅμως, ἀντὶ ὠφελείας, ἔβαινον ἀεὶ ἐπὶ τὰ χείρω· ἀπελπίσθην· ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐκωλύθην ὑπὸ τῶν συγγενῶν μου· τέλος προσευχηθεὶς ἐκ βάθους καρδίας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἔκαμα τὴν εὐχὴν θεραπευθεὶς ν' ἀφιερωθῶ ἐν τῇ Μονῇ ἐπὶ 2 ἔτη· καὶ ἀμέσως ἐντὸς ἡμερῶν ἐγενόμην ὑγιής· ταῦτα ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινείᾳ ἔλεγεν ἡμῖν ὁ νέος οὗτος. Ἀληθῶς ἡ πίστις θαυματουργεῖ· ἡ πίστις πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ ἔτι σήμερον ἐπιφέρει ἀγαθὰ καὶ ἐνεργὰ ἀποτελέσματα. Ἡ πίστις πρὸς τὸν Λυτρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος εἶνε ἡ πηγὴ καὶ ἀρχὴ πάσης εὐγενοῦς καὶ ὑψηλῆς πράξεως καὶ παντὸς ἐνθέου φρονήματος, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τῶν δυστυχιῶν καὶ σωματικῶν ἡμῶν ὀδύνων καὶ θλίψεων ὁ ἰατρός. Πᾶς ἀληθὴς χριστιανὸς, πιστεύων ἀκραδάντως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὰ ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, δὲν πρέπει παντάπασιν ν' ἀπιστῇ ὅτι ἡ πίστις, ἡ θερμὴ καὶ ζῶσα, καὶ ἔτι σήμερον θαυματουργεῖ· ἄλλως τε ἡ ἱστορία καὶ ἡ καθημερινὴ πεῖρα περὶ τούτου μαρτυροῦσιν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐλθὼν ἐν τῇ γῇ πρὸς σωτηρίαν τῆς πλανωμένης ἀνθρωπότητος, ἐδίδασκε τὰ ἐπουράνια αὐτοῦ παραγγέλματα καὶ τὴν καινὴν διδασκαλίαν «οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς ἀλλ' ὡς ἐξουσίαν ἔχων», δι' ἧς ἔμελλε ν' ἀναμορφώσῃ καὶ ὑψώσῃ τὴν πεπτωκυῖαν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπεστήριζε καὶ ἐπιβεβαίου ταῦτα διὰ παραδόξων ὅλως γεγονότων, τῆς ἰάσεως ἀσθενῶν, χωλῶν, τυφλῶν, δαιμονιζομένων, ἀναστάσεως νεκρῶν, καθ' ὅσον οἱ πονηροὶ Ἰουδαῖοι «γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα» δὲν ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν ἀπὸ τῶν Προφητῶν προφητευθέντα, ἐὰν μὴ ἔβλεπον σημεῖα καὶ τέρατα πολλά. Τὰ παράδοξα ἔργα, τελούμενα καθ' ἡμέραν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐμαρτύρουν τρανοφθόγγως περὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ καὶ τῆς Μεσσιακῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς· εἰς τοὺς πνευματικωτέρους πνευματικά, καὶ εἰς τοὺς ὑλικωτέρους ὑλικὰ τὰ μέσα τῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας· πλὴν τὰ θαύματα δὲν ἐτέλει ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς χάριν κομπασμοῦ καὶ ἐπιδείξεως· ἄπαγε! ἀλλὰ χάριν τῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἔλθα δὲν ὑπῆρχε πίστις καὶ ἀγάπη καὶ ἐπιστροφὴ ἐκεῖ δὲν ἐτέλει θαῦμα «καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ

δυνάμεις πολλὰς, διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν» (Ματθ. ιγ' 58). Ἡ ἀπιστία ἀπωθεῖ τὸ ἄπειρον τοῦ ἀπείρου Θεοῦ ἔλεος· ἡ πίστις ἕλκει τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ ἀπείρως ἀγαθοῦ Θεοῦ· ἡ conditio sine qua non τῆς ἐκ τοῦ ἀπείρου Θεοῦ ἐκχύσεως τῆς ἀγαθότητος καὶ τελέσεως θαυμάτων εἶνε ἡ πίστις ζῶσα καὶ θερμὴ καὶ οὐχὶ κλυδωνιζομένη, πρὸς τὸν ἠγαπημένον Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν νὰ τελῶσι θαύματα· «συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια καὶ νόσους θεραπεύειν» (Λουκ. Θ. 1—2)· καὶ ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τρανοφθόγγως ὅτι «διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγίνετο σημεῖα καὶ τέρατα πολλὰ ἐν τῷ λαῷ» (Πραξ. ε' 12) καὶ δὴ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ λοιποὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ ὅτι οὐ μόνον θὰ τελέσωσι τὰ ἔργα ἃ Αὐτὸς ἐποίει, ἀλλὰ καὶ μεγαλείτερα «ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κἀκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει· ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν πατέρα μου πορεύομαι καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω ἵνα δοξασθῇ ὁ πατὴρ ἐν τῷ υἱῷ· ἐὰν «αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω» (Ἰωαν. ιδ, 12—14 υβρ. Ματθ. κα' τὰ Ἰωαν. ιδ' 13 ιε', λ. Ἰακωβ. α' 5 – 6 Ἰωαν. Α'. γ', 22. ε', 14)· τοῦτο διδάσκει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὅστις εἶνε «τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια», ὡς ἀποδεικνύει ἀριδήλως ἡ ἀδέκαστος Ἱστορία· ὁ κόσμος ἐν πνευματικῇ νεκρότητι εὑρισκόμενος καὶ ζῶν ἀνέζησε διὰ τῆς ζωογόνου διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀκαταγωνίστου δυνάμεως, ἥτις ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Σταυροῦ· ὁ κόσμος τῆς τυπικότητος καὶ εἰδωλολατρείας ἐγκατέλειψε πᾶν ὅ,τι τέως ἐλάτρευε, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα μεθ' ὧν ἔζη οὐ μόνον διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ καινῆς διδασκαλίας τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων καὶ τῶν μαθητῶν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἀναριθμήτων θαυμάτων καὶ παραδόξων γεγονότων ἅτινα ἐποίουν· παράδοξον γεγονός! Ὑπάρχουσι χριστιανοὶ πιστεύοντες εἰς τὸ μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀποκαλύψεως, ἀπιστοῦντες ὅμως εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θαυμάτων καὶ δῆθεν παρὰ τοὺς αἰωνίους νόμους τῆς φύσεως γιγνομένων· ἢ παραδέχονται μέν τινες ὅτι ἄλλοτε ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις ἐγένοντο θαύματα ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ ἄλλων, πλὴν σήμερον τοῦτο εἶνε δύσκολον ἢ καὶ ἀδύνατον· ἡμεῖς καθαρῶς καὶ ρητῶς λέγομεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶνε ἀληθεῖς χριστιανοὶ, ὡς μὴ πιστεύοντες εἰς ὅσα τὸ Ἱ. Εὐαγγέλιον διδάσκει. Δὲν ἀρνούμεθα ὅτι νῦν σπανίως τελοῦνται θαύματα ἕνεκεν τῆς ἐλλείψεως ἀκραδάντου θρησκευτικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης· δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πολλὰ πολλάκις διασαλπίζονται ψευδῶς ἢ ἀγυρτικῶς ὑπὸ ἀναξίων κληρικῶν, χάριν τῆς ἐπαράτου χρηματολογίας, πλὴν ἀλλὰ δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ἔνθα ὑπάρχει πίστις ἀγάπη καὶ ἐλπὶς δὲν τελοῦνται ἀληθῆ θαύματα· μόνον οἱ ἄθεοι, ἂν ὑπάρχωσι τοιοῦτοι, δύνανται ν' ἀρνηθῶσι ὅτι ὁ Θεὸς, παντοδύναμος καὶ πανάγαθος ὤν, ἢ δὲν δύναται ἢ δὲν θέλει ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀνθρώπων νὰ μεταβάλλῃ πρὸς στιγμὴν τοὺς φυσικοὺς καὶ ἀμετατρέπτους νόμους· οἱ ἀληθεῖς ὅμως χριστιανοὶ, πιστεύοντες ἀκραδάντως εἰς τὴν διοικοῦσαν καὶ διευθύνουσαν τὸν κόσμον Θείαν Πρόνοιαν, δέχονται ὅτι τὰ θαύματα εἶνε ἡ φυσικὴ τάξις ὡς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ὅτι «τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ»· καὶ δὲν εἶνε θαῦμα ἡ διάδοσις τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ἐσταυρωμένου εἰς τὴν ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῷ κελαινῷ σκότῳ τῆς ἁμαρτίας πορευομένην ἀνθρωπότητα; Καὶ δὲν εἶνε θαῦμα ὅτι ὁ τέως ἄτιμος θεωρούμενος Σταυρὸς νομίζεται νῦν καὶ δικαίως ὡς τὸ τιμαλφέστατον κόσμημα παντὸς χριστιανοῦ, καὶ δὴ τῶν Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων καὶ στρατηλατῶν; Καὶ τὸ δὴ σπουδαιότερον, δὲν εἶνε θαῦμα ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ φαῦλος ἄνθρωπος, διὰ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, μεταβάλλεται αἴφνης εἰς ἅγιον καὶ ἐνάρετον, ἀγαπῶντα καὶ διψῶντα τὴν δικαιοσύνην καὶ χάριν ταύτης θυσιαζόμενον; Τὸ δυσχερέστατον πάντων εἶνε ἡ κατάκτησις τῆς καρδίας· καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Υἱοῦ τῆς Μαρίας κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὰς καρδίας ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἑτοίμως ἐχόντων τὰ πάντα νὰ θυσιάσωσι χάριν τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς «ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ» βεβαίως θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ παραδόξως διὰ μόνης τῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς μετάνοιαν καὶ τὴν ἀληθινὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν ἢ δι' ἄλλον λόγον μυστηριώδη ἄγνωστον ἡμῖν. Ἀλλὰ φεῦ! «ἐσίκαμεν νεφέλαις πρὸς τὰς μεταβολὰς τῶν πνευμάτων φερομέναις» ὡς λέγει ὁ Ἱ. Βασίλειος· καὶ διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀπομακρύνεται ἀφ' ἡμῶν τῶν λεγομένων χριστιανῶν. Ποῦ ἡ πίστις ἡ ζῶσα καὶ θερμή; Ποῦ ἡ ἀγάπη καὶ ἐλπίς; Ποῦ ἡ μετάνοια καὶ ἡ λύπη ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν; Ποῦ ἡ αὐταπάρνησις ὑπὲρ τῶν τιμαλφεστάτων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων, τῆς θρησκείας καὶ πατρίδος; «Φόβος ἅπας ἐξώρισται τῶν ψυχῶν, ἵνα κατὰ τὸν ὑψιπέτην Ναζιανζηνὸν εἴπω, ἀντεισῆκται δὲ ἀναίδεια, πολε-

»μεῖ μὲν ἀλλήλοις τὰ μέλη, σῖχεται δὲ τῆς ἀγάπης εἰ »καί τι ἦν λείψανον» (Περὶ Ἱερωσ.). Ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ὃν σήμερον σπανιώτατα τελοῦνται θαύματα. Ἐὰν ἐπιστρέψωμεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐν τῇ προσευχῇ παρακαλῶμεν τὸν Θεόν, καθάπερ οἱ Ἀπόστολοι, λέγοντες «πρόσθες ἡμῖν, Κύριε, πίστιν», τότε ὁ Θεὸς θὰ ἐπιβλέψῃ εὐμενῶς καὶ εἰς ἡμᾶς, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ αἰτήσωμεν, κατὰ τοὺς ἀψευδεῖς αὐτοῦ λόγους, θὰ λάβωμεν κατὰ τὸ «καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες, λήψεσθε» (Ματθ. κα', 22).

Πολύκαρπος Ἰ. Συνοδινός,
ἱεροκήρυξ

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὸ πρῶτον φυσιολογικὸν ἀποτέλεσμα τῶν θαλασσίων λουτρῶν ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ εἶναι αἴσθημα ψύχους. τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ ἔντασις εἶναι ποικιλωτάτη. Παρὰ τοῖς πλείστοις ἡ ἐντύπωσις αὕτη συνοδεύεται ὑπὸ αἰσθήματος συνοχῆς τῆς καρδίας πνιγηρᾶς, ῥίγους μετὰ ὠχρότητος, καὶ συστολῆς τῶν μυῶν τοῦ προσώπου. Τὰ φαινόμενα ταῦτα προέρχονται ἐκ τῆς γενικῆς συσφίξεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ τῆς ἐπαναδρομῆς τοῦ αἵματος πρὸς τὰ σπλαγχνικὰ ὄργανα. Ἀλλὰ τῆς τῶν σπλάγχνων κυκλοφορίας γινομένης ἐκ τούτου δραστικωτέρας τὰ νευρικὰ κέντρα ἀναζωογονοῦνται, ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται, καὶ οὕτω παράγεται ἀντίδρασις ζωηρά.

Ἂν ἐξακολουθήσωμεν νὰ μένωμεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, νέον ῥῖγος ἐπανέρχεται βραδύτερον εἰς τοὺς ἰσχυροὺς νέους, καὶ τοὺς ὑγιεῖς, εἰς δὲ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ καχεκτικοὺς ἐντός τινων λεπτῶν. Αἱ ἐν τῷ ὕδατι κινήσεις καὶ τὸ κολύμβημα συντέμνουσι τὴν διάρκειαν τοῦ ἀρχικοῦ καὶ ἐπιβραδύνουσι τὸ δεύτερον ῥῖγος.

Εἰς τοὺς ἀναιμικοὺς τοὺς νευρικοὺς, τοὺς προβεβηκυίας ἡλικίας, τοὺς κατόπιν θερμῶν μεταλλικῶν λουτρῶν κατερχομένους εἰς τὴν θάλασσαν ἡ ἀντίδρασις ἐμφανίζεται συνήθως δυσκόλως. Τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς ἀντιδράσεως εὐκολύνεται πολὺ περισσότερον ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἢ ὑπὸ τοῦ γλυκέως ὡς ἐκ τῆς κινήσεως τῶν κυμάτων (σάλου) τῆς ἰσχυροτέρας πυκνότητος τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ἰδικῆς αὐτοῦ μεταλλικῆς φύσεως. Τὸ θαλάσσιον λουτρὸν τῷ ὄντι ἐνεργεῖ ταυτοχρόνως ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ ὑδροθεραπευτικῶς, μηχανικῶς καὶ μεταλλικῶς. Ἡ ὑδροδυναμικὴ ἐπίδρασις, αἰσθητοτάτη ἐν τοῖς βορείοις κλίμασι, ἐλαττοῦται ἐν τοῖς εὐκράτοις ζώναις, ἀφανιζομένη κατὰ μικρὸν πρὸ τῆς μεταλλικῆς ἐπιδράσεως.

Γενικῶς τὰ πρῶτα λουτρὰ προξενοῦσι κόπωσίν τινα τοῦτε σώματος καὶ τοῦ πνεύματος· ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας τὰ συμπτώματα τῆς καταπτώσεως διαδέχεται ἐρεθισμός, ἐκφανιόμενος διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς ὀρέξεως, τῆς ταραχῆς τοῦ ὕπνου, τοῦ ἐρεθισμοῦ τοῦ δέρματος, τῆς ἀλλοιώσεως τῶν ἐκκρίσεων, προσέτι δὲ καὶ διὰ παροξυσμοῦ, ἀναλόγων πως τοῖς τῶν θερμῶν μεταλλικῶν πηγῶν πυρετοῖς· βαθμηδὸν ὅμως ἡ κατάστασις αὕτη τοῦ ἐρεθισμοῦ ἀφανίζεται, ἀποκαθισταμένης τῆς ἰσορροπίας.

Κατερχόμενός τις εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς μεθοδικὴν θεραπείαν, καλὸν εἶναι νὰ ἀρχίζῃ τὰ λουτρά του κατόπιν διημέρου ἢ τριημέρου ἡσυχίας. Ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ, ποικίλλουσα πολὺ κατὰ τὴν κατάστασιν τῆς θαλάσσης, δρίζεται ἡ μεταξὺ τῆς 9-ης καὶ τῆς 12 ης τὴν πρωΐαν, ἢ μεταξὺ τῆς 3-ης καὶ 5-ης ἑσπερινῆς.

Ἡ κατάδυσις πάντοτε μετὰ τὴν χώνευσιν, δὲν πρέπει νὰ γίνεται βαθμηδόν. Ὅλον τὸ σῶμα συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κεφαλῆς, δέον νὰ ὑποστῇ διὰ μιᾶς τὸ ῥῖγος καὶ τὴν συνοχὴν τῆς θαλάσσης. Ἐντὸς δὲ τοῦ ὕδατος ἀνάγκη νὰ εὐκολύνωμεν τὴν ἀντίδρασιν διὰ διηνεκῶν κινήσεων· τὸ μέτριον κολύμβημα εἶναι λαμπρὰ γυμναστική. Ἡ διάρκεια τῶν λουτρῶν πρέπει νὰ εἶναι ἐλαχίστη ἀπὸ ἑνὸς μέχρι 3 λεπτῶν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐπὶ 5 δὲ λεπτὰ κατὰ τὰς ὑπολειπομένας.

Ἐκτὸς τῶν γλυκέων κλιμάτων, τὸ λουτρὸν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ 1/4 τῆς ὥρας, ἄνευ κινδύνου δευτέρου ῥίγους, ἀδυναμίας, συγκοπῆς, ἢ ὀδυνηρᾶς τῶν μυῶν συνολαγῆς. Ἐξερχόμενός τις πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ τὰ βεβρεγμένα περιβόλαια, νὰ προφυλάττεται, νὰ τρίβεται καὶ ἐνδυόμενος ταχέως, νὰ κάμῃ μικρὸν περίπατον. Τὸ θερμὸν λουτρὸν τῶν ποδῶν εἶναι πάντοτε, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν λέγεται, ἐν τῶν καλλιτέρων μέσων πρὸς ἀποφυγὴν κρυολογημάτων.

Ὑπὸ θεραπευτικὴν ἔποψιν τὰ θαλ. λουτρὰ, εἶναι φάρμακα διεγερτικὰ καὶ ἀναληπτικά. Ὁ λυμφατισμὸς, αἱ χοιράδες (χελώνια) τὰ πλεῖστα τῶν παιδικῶν νοσημάτων, ἡ ταχύτης τῆς αὐξήσεως τοῦ σώματος, ἡ ἀναιμία, ἡ ὑποχόνδρια, ὁ ὑστερισμὸς εἰς τὰ ἀτονικὰ εἴδη του, ὁ διαβήτης, ὅταν ὁ ὀργανισμὸς ἔχει ἀκόμη τὴν ἀναγκαίαν δύναμιν, ἡ ἑλώδης καχεξία, ἡ ἀρθρῖτις, καὶ ὁ χρόνιος ῥευματισμὸς ὠφελοῦνται συνήθως μεγάλως ἐκ τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Διὰ τὰς χρονίας τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων ἀσθενείας τὸ θαλάσσιον κλίμα εἶναι μάχαιρα δίστομος, δυνάμενον νὰ βλάψῃ ἢ νὰ ὠφελήσῃ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους, τῆς θερμοκρασίας τῆς χώρας ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀναλόγως τῆς φύσεως καὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς νόσου. Πρέπει λοιπὸν μετὰ μεγάλης φρονήσεως νὰ μεταχειριζώμεθα αὐτά.

Ἐν τῇ φθίσει τὰ μὴ συμφορητικὰ (πληθωρικὰ) καὶ χοιραδικὰ εἴδη, φαίνονται καλλίτερον ὠφελούμενοι ἐκ τῆς θαλάσσης. Εἴς τινας παθολογικὰς καταστάσεις, εἰς κράσεις τινὰς τὸ θαλάσσια λουτρὰ εἶναι ἐπιβλαβῆ· ὡς λ. χ. εἰς τὰς νευρικὰς κράσεις, τὰς ὑπερτονωτικὰς καὶ αἱματώδεις ἢ εἰς τὰς ἐντελῶς ἀδυνάτους· ἐπίσης εἰς μέγαν ἀριθμὸν θερμικῶν νόσων, ἰδίως εἰς τὸ ἔκζεμα.

Πάντοτε ὅμως ἡ κόπωσις ὁ πυρετὸς, ἡ ἐμφάνισις δέρεως νόσου καὶ ἡ μηνιαία καθαρσις ἐπιβάλλουσι παῦσιν τῆς θεραπείας. Κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνην τὰ θαλ. λουτρὰ δὲν ἀπαγορεύονται ἀπολύτως, ἀρκεῖ νὰ γίνωνται σύντομα, ὄχι πολὺ πυκνὰ καὶ ἀλλεπάλληλα καὶ ἐν καλῷ καιρῷ. Τὰ μικρότερα τῶν δύο ἐτῶν παιδία δὲν πρέπει νὰ λούωνται. Ὁ ἰατρὸς πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν καὶ νὰ δδηγῆται ὄχι τόσον ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ὅσον ὑπὸ τῆς ἀντοχῆς, τῆς ἕξεως, καὶ τῆς συνήθους τοῦ ἀσθενοῦντος ὑγιείας.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τοῦ D-r Pignot.

Δ.

Ο ΦΘΟΝΕΡΟΣ

«Εἰκὼν ἐκ τοῦ φυσικοῦ»

Α'.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ φθονερὸς,
εἶνε καὶ φύσει μοχθηρὸς,
Δὲν βρίσκει ἡσυχίαν
τὸ πᾶν φθονεῖ
τὸ πᾶν μισεῖ
ὅτι καλὸν τὸν τυραννεῖ
τοῦ σφάζει τὴν καρδίαν.

Ἐνῷ ἀνύποπτος ἐσὺ κυτάζεις
τὴν δουλειά σου,
αὐτὸς σὲ μάχεται φρικτὰ
κι' ὅπου σταθῇ κακολογᾷ
καὶ βρίζει
τ' ὄνομά σου.

Ἂν κατορθόνῃς γιὰ νὰ ζῇς
μ' ἔντιμον ἐργασίαν,
ποθῶν καὶ σὺ ν' ἀναδειχθῇς
στοῦ βιοῦ τὴν τριακυμίαν·
γιὰ τοῦτο αὐτὸς σὲ μάχεται,
ὅτι δὲν κατορθόνει
νὰ σὲ ἰδῇ λιμώττοντα
μὲ δίχως πανταλόνι.

Ἂν προστατεύῃς ἀδελφοὺς
Μητέρα γραῖαν, ὀρφανοὺς,
ἢ ἄλλους συγγενεῖς σου,
μὲ τόσην στέρησίν σου.
Πάλιν γιὰ αὐτὸ σὲ μάχεται
ὅτι δὲν κατορθόνει
νὰ σὲ ἰδῇ λιμώττοντα
μὲ δίχως πανταλόνι.

Ἐνῷ ἀρχίζεις ἔργον τι
καὶ ἔρχονται οἱ φίλοι,
εὐχόμενοι ἀνώτερα
ὅπως καθεὶς ὀφείλει.
Νὰ κι' ἔρχεται κι' ὁ φθονερὸς
σχεδὸν κλαμένος· σκυθρωπὸς·
ρίχνει μιὰ φλογερὴ ματιὰ,
λὲς χύνει λάβα 'π τὴν καρδιὰ
καὶ βαρυναστενάζει,
μουγκρίζει καὶ κοχλάζει.

Β'.

Ὦ! ἀδελφέ μου, τῆς γῆς διαβάτα!
Ἐὰν δὲν παύσῃς τοῦ νὰ φθονῇς
θὰ δοκιμάζῃς φρικτὰς βασάνους
ἐδῶ 'στὴν γῆν μας ἐν ὅσῳ ζῇς.
Καὶ τὸ σαρκίον ὅταν θ' ἀφήσῃς,
κι' ἀποδημήσῃς πέραν τῆς γῆς
Φεῦ! πόσα 'κεῖ τότε θ' ἀποτίσῃς
πρὸς ἐξιλέωσιν τῆς ψυχῆς!

Γεράσιμος Χαλκίας
Βραΐλα 23 Ἰουλίου 1898.

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα·

Ἠκολούθησα καταλεπτῶς ὅλα τὰ ἄρθρα περὶ διαζυγίου τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ «Ἄστυ» καὶ ἔκρινα καλὸν νὰ γράψω καὶ ἐγὼ μερικὰ καὶ νὰ φανερώσω ἓν αἴτιον ἐπὶ πλέον τοῦ διαζυγίου.

Κατὰ πρῶτον κηρύττομαι ὑπὲρ τοῦ διαζυγίου· ἀλλὰ ἐννοεῖται γενομένου ἕνεκα σοβαρῶν αἰτιῶν, καὶ ὄχι διὰ «ψύλλου πήδημα». Διότι σημειώσατε ὅτι τὸ διαζύγιον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ἔλαβε διαστάσεις φοβερὰς ἰδίως εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου ἐσχάτως ἐξεδόθη ἀπόφασις δικαστηρίου διὰ διαζύγιον ἐν μέσῃ λειτουργίᾳ (ἐννοεῖται δικαστηρίου) ἐπὶ τῇ βάσει ἑνὸς rapport δικηγόρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιφορτισθῇ νὰ κάμῃ τοιοῦτον τὴν παρελθοῦσαν· δηλ. οἱ σύζυγοι αἰτήσαντες διάλυσιν γάμου ἐντὸς 24 ὡρῶν, τὴν ἀπήλαυσαν. Τὸ διαζύγιον ἔγεινε συρμος, fin de siécle. Πρὸ μιᾶς ἀκόμη ἑβδομάδος ὁ κ. Michel Provins ἐδημοσίευσεν ἀρθρίδιον, διάλογον, ἐν τῷ «Journal» τῶν Παρισίων, ἀφορῶν τὸ διαζύγιον, ὅπου οἱ σύζυγοι ἀπεφάσισαν ἐξ ἁπλῆς ἰδιοτροπίας νὰ διαζευχθῶσιν. Παρουσιάσθησαν λοιπὸν πρὸ τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἐνόησεν ἀμέσως τὴν αἰτίαν τοῦ διαζυγίου καὶ ἤρχισε νὰ τοὺς νουθετῇ καὶ νὰ ἐξάρῃ τὰ κάλλη τοῦ γάμου μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ σύζυγοι ἐπέστρεψαν πλέον συνδεδεμένοι ἀπὸ πρότερον· καὶ ἀντὶ τοῦ διαζυγίου, ἀπέκτησαν μίαν στερεὰν φιλίαν ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ πρόσωπον τοῦ δικαστοῦ εἰμπορεῖ νὰ τὸ παίξῃ εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον ὁ κλῆρος. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κλῆρος μας, ἐκτὸς τινων εὐτυχῶς ἐξαιρέσεων, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δούλην, εἶνε ἀμαθὴς, καὶ πρῶτος ἐκεῖνος δίδει τὸ παράδειγμα. (Ὁμιλῶ γενικῶς).

Τὸ διαζύγιον προέρχεται καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν καὶ ἐκ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν. Ἡ κυριωτέρα δὲ αἰτία εἶνε ἡ φαντασιοπληξία τὴν ὁποίαν ἐσχάτως ὠνόμαζον ἀντίθεσιν χαρακτῆρος. Δὲν εἶνε καθόλου ἀντίθεσις χαρακτῆρος· ἀλλὰ ἁπλῶς κακὴ ἀνατροφή. Ἂς λάβωμεν τὴν γυναῖκα ὅταν ἡ γυνὴ εἶνε ἀκόμη κόρη. Μόλις φθάσῃ εἰς ὥριμον ἡλικίαν, ἀρχίζει νὰ σκέπτεται διὰ τὸ μέλλον της καὶ νὰ πλάττῃ ὄνειρα. Ἔχουσα δὲ ἀνάγκην νὰ μανθάνῃ, λαμβάνει ὁποίαν δήποτε ἐφημερίδα καὶ διαβάζει, τί νομίζετε; Τὸ πρῶτον ποῦ θὰ διαβάσῃ εἶνε ἡ ἐπιφυλλίς· ἡ ὁποία τὸ συνηθέστερον δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ μυθιστόρημα αἰσχρὸν γέμον ἄθλων κακούργων . . . . . δολοφόνων, παλλακίδων καὶ τοιούτων, δηλ. ἀληθὲς μυθιστόρημα de corde, de cape et d' épée. Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ εἶνε ἡ πρωτίστη αἰτία τοῦ διαζυγίου. Διότι ὅταν ἡ κόρη διαβάζει αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, μόλις τὸ τελειώσει κάθεται καὶ σκέπτεται καὶ θέλει νὰ ὁμοιάσῃ εἰς ἕνα ἥρωα ἢ μίαν ἡρωΐδα τοῦ μυθιστορήματος, καὶ ἀναπλάσσει ὄνειρα καὶ χιμαίρας. Ἐπειδὴ δὲ συνήθως αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα ἀρέσκουν, ἂν καὶ εἶνε καὶ κακογραμμένα, τὸ ἓν διαδέχεται τὸ ἄλλο, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τῶν μυθιστορημάτων καταστρέφει ὁλοτελῶς ὅλα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα μιᾶς ψυχῆς. Μόλις ὁρίσει ἡ κόρη τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον θὰ παίξῃ ἅμα πανδρευθῇ, ἀρχίζει καὶ γίνεται ἀπαιτητική, ὅπως ἡ τάδε ἡρωὶς τάδε μυθιστορήματος τοῦ Xavier de Montépin δὲν ἀρέσει τὸν ἕνα, διότι δὲν εἶνε ἀρκετὰ πλούσιος· δὲν ἀρέσει τὸν ἄλλον, διότι δὲν ὁμοιάζει εἰς τὸν τάδε ἥρωα, τάδε μυθιστορήματος, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἅμα ἐπὶ τέλους ὑπανδρευθῇ καὶ ἰδῇ ὅτι ἠπατήθη ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνδρός της· (ἐκείνη τὸν ἐνόμιζε «ἀρχισιδηρουργὸν» ἐνῷ δὲν ἦτο παρὰ ἄνθρωπος πρακτικὸς, καὶ καθόλου αἰσθηματίας), ἀμέσως ὁ νοῦς της ἀρχίζει νὰ ἐργάζεται

πρὸς ἐπινόησιν αἰτιῶν διὰ διαζύγιον· ὁ βίος της λέγει δὲν εἶνε παρὰ χόλασις· δὲν ἐννοεῖ ὁ ἄνδρας της τὰ αἰσθήματα της, δὲν ἠξεύρει νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ, καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὅλο μουρμοῦρες καὶ κλαψίματα, τὰ ὁποῖα καταλήγουν εἰς διαζύγιον. Αὐτὸ εἶνε τὸ αἴτιον διὰ τὸ ὁποῖον ἔλεγον ἀνωτέρω· εἰς αὐτὸ δὲ πταίουν κατὰ μέγα μέρος, αἱ ἐφημερίδες. Ὅλαι ἐν γένει αἱ ἐφημερίδες, εἴτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδίδονται εἴτε εἰς τὴν Τουρκίαν, εἶνε γεμᾶται ἀπὸ ἐπιφυλλίδας τοιούτου εἴδους· αἱ ὁποῖαι οὔτε τὴν παραμικρὰν φιλολογικὴν ἀξίαν ἔχουν. Συνήθως δὲ εἶνε μεταφράσεις Γαλλικαί, ἄνοστοι καὶ ἀνάλατοι. Ἂς ἀλλάξουν αἱ ἐφημερίδες τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν ἐπιφυλλίδων καὶ θὰ ἀρχίσῃ τὸ κακὸν νὰ ἐλαττοῦται. Εἶνε ἐπίσης καὶ ἡ ξενομανία ἡ ὁποία ἐπιδρᾷ. Αὐτὴ δὲ δυστυχῶς ἐπιδρᾷ καὶ ἐπὶ τῶν νέων μας, οἱ ὁποῖοι εἶνε προωρισμένοι νὰ γίνωσι σύζυγοι. Ἰδίως δὲ ὁ Γαλλισμός. Ἂν τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς τὸ Παρίσι, εἴτε εἰς τὴν Εὐρώπιν (sic) πρέπει νὰ τὸ μιμηθοῦν ὡς πίθηκοι. Τὸ διαζύγιον εἶνε à la mode· θὰ τὸ κάμουν καὶ ἐκεῖνοι. Ἡ τάδε πριγκήπισσα ἄφησε τὸν ἄνδρα της καὶ ἔφυγε μὲ ἐρωμένον· καλὰ ἔκαμε, ἀφοῦ δὲν τὴν ἐννοοῦσεν ὁ ἄνδρας της. Γιατὶ τάχα καὶ ἡ κείνη νὰ μὴ φύγῃ μὲ τὸν ζιουζιούκα της, ποῦ τρελλαίνεται γιὰ κείνη, μήπως δὲν μπορεῖ νὰ μοιάζῃ μὲ τὴν Πριγκήπισσα. «Κάθε τόπος καὶ ζακόνι» λέγει μιὰ παροιμία· μήπως ἡ Ἑλλὰς καὶ τὸ Παρίσι, δύο διάφορα μέρη, ἔχουσι τὸ ἴδιον «ζακόνι»; . . .

Προχθὲς ὡμιλοῦσα μεθ' ἑνὸς Κυρίου ἕλληνος περὶ τῶν διαζυγίων, καὶ μοὶ εἶπε τὰ ἑξῆς· «Πρέπει νὰ εὑρεθοῦν δύο χέρια στιβαρά, τὸ ἕνα νὰ πάρῃ μιὰ σκοῦπα καὶ νὰ καθαρίσῃ τὸν κλῆρόν μας, τὸ δὲ ἄλλο ἕνα ξύλο . . . . κτλ.».

Μήπως εἶνε αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν τῆς ἐπιδημίας τῶν διαζυγίων;

Ἰούλιος 1898 Ζ. Μ.
ἀνταποκριτὴς τῆς «Indépendance Belge»

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α! ΚΑΙ Β! ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

„ΑΠΟΛΩΛΟΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ"

ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ἀπομάχου διδασκάλου καὶ συντάκτου τῆς «Ἱστορίας τῆς Βάρνης»).

(Συνέχεια)

Ἡ εἰρηναία γνώμη αὐτοῦ σχεδὸν ἐπισπᾶται τὰς ψήφους. Ἀλλὰ δὲν εὐηρέστησε τοῦτο εἰς τὸν ἀρχηγόν. Ἐκεῖνος ἤθελε πόλεμον κατὰ τοῦ Θεοῦ, οὐχὶ μὲν τὸν φανερόν, ἀλλὰ τὸν σκοτεινὸν καὶ λαθραῖον. Διὰ τοῦτο ἐγείρεται μετὰ τούτου, ἐγκέλευστος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, ὁ Βεελζεβοὺλ, ὑψῶν ὑπερηφάνως τοὺς ἀτλαντείους ὤμους του, τοὺς δυναμένους νὰ φέρωσι τὸ βάρος ὁλοκλήρων ἐπικρατειῶν, καὶ διὰ νευρώδους ὁμιλίας, ἀποτρέπων τὴν συνέλευσιν ἀπὸ πάσης κινδυνώδους κατὰ τοῦ Οὐρανοῦ ἀποπείρας, τοῦ ὁποίου οἱ προμαχῶνες καὶ τὰ ὀχυρώματα ἀψηφοῦσι πᾶσαν αὐτῶν ἔφοδον καὶ πολιορκίαν, ἐφελκύει ἰσχυρῶς τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἐπὶ τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν τοῦ ἀρχηγοῦ, τὴν ἐξέτασιν ὅῆλον ὅτι τῆς περὶ τῆς προσεχοῦς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου προφητείας·

Ὑπάρχει κόσμος, εἰ ψευδὴς δὲν εἶνε οὐρανία
προφητικὴ παράδοσις ἀπόκρυφος, ἀρχαία,
ὑπάρχει κόσμος ἕτερος, εὐδαίμων κατοικία,
διαμονὴ ἀνώδυνος, θυμήρης καὶ ὡραία
καινοῦ δημιουργήματος, ἀνθρώπου καλουμένου.
Τοῦ χρόνου δὲν ἀπέχομεν πολὺ τοῦ πεπρωμένου,
καθ' ὃν αὐτὸ πλασθήσεται ἡμῖν παραπλησίως·
θὰ ἦνε μὲν ὡς ἀληθῶς κατά τι ἔλαττόν μας
κατὰ τὴν τελειότητα καὶ δῶρα τῆς ἰσχύος,
πλὴν μᾶλλον εὐνοούμενον ἀπὸ τὸ ἔχθιστόν μας.
Τοιαύτη εἶν' ἡ θέλησις Μονάρχου τ' οὐρανίου,
ἣν διερμήνευσεν αὐτὸς εἰς τοὺς Θεούς, κ' εὐθέως
δι' ὅρκου ἐπεκύρωσεν αὐτὴν, ἐκ τοῦ ὁποίου
ὁ σύμπας θόλος τ' οὐρανοῦ ἐσείσθη τρομαλέος·
ἐκεῖ νὰ προσηλώσωμεν τὸν νοῦν μας, ἐκεῖ κρεῖττον·
ἐκεῖ ἂς προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν ὁποῖα
οἰκοῦν δημιουργήματα τὸν κόσμον τῶν χαρίτων·
ποία ἡ φύσις, ἡ μορφὴ αὐτῶν καὶ ἡ οὐσία·
ποῦ ἔγκειται ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀδυναμία
αὐτῶν, ἂν συμφορώτερον καὶ κρεῖττον ἡμῖν ἦνε
τῇ βίᾳ νὰ προσβάλωμεν αὐτοὺς ἢ πανουργίᾳ.
Καίτοι δ' αἱ πύλαι τ' οὐρανοῦ κλεισταί εἰσιν ἐκεῖναι,
καὶ ἡσυχάζει ἀσφαλῶς ὁ Μέγας οὐρανίων,
ἐπηρεισμένος 'ς τὴν ἰσχὺν τῆς παντοδυναμίας,
ὁ νέος κόσμος ἄρρυρος καὶ ἄνευ προπυργίων
καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἔσχατα τῆς αὐτοκρατορίας
αὐτοῦ ὑπάρχων ὅρια, δὲν ἔχει ἴσως ἑτέρους
προμάχους ἢ τοὺς ἀσθενεῖς αὐτοῦ κατοίκους μόνον.
Αἰφνίδιός τις προσβολὴ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ μέρους
νὰ εὐστοχήσῃ δύναται καὶ νὰ τῷ φέρῃ κλόνον,
εἴτε μὲ τοῦ Ταρτάρου μας τὸ πῦρ καὶ τοὺς δαυλούς του
τὴν πλάσιν αὐτοῦ φθείρωμεν ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε
τὸν κόσμον κυριεύσαντες ἐκεῖνον, τοὺς ἁπλοῦς του
κατοίκους ἀπελάσωμεν, ὑφ' ὧν αὐτὸς οἰκεῖται,
καθὼς ἡμᾶς ἀπήλασεν ἐκεῖνος οὐρανόθεν.
Ἢ ἐὰν μὴ διώξωμεν αὐτοὺς, θὰ δυνηθῶμεν
διά τινος τεχνάσματος νὰ προσεταιρισθῶμεν,
καὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐχθρὸς θὰ γείνῃ πανταχόθεν,
καὶ μεταγνοὺς τὸ ἔργον του τὸ ἴδιον θὰ θραύσῃ.
Αὕτη ποσῶς ἐκδίκησις χυδαία δὲν θὰ ἦνε.

. . . . . .

'Ιδέτε, ἀποφάνθητε ἐὰν ἀξίζῃ τοῦτο
νὰ τὸ ἐπιχειρήσωμεν, ἢ ἂν προτιμητέον
χιμαιρικὰ νὰ κτίζητε, καθήμενοι νῦν οὕτω,
βασίλεια ἐντὸς αὐτῶν τῶν ζόφων τῶν βαθέων».

Τοιαύτη ἡ διαβολικὴ καὶ καταχθόνιος ἰδέα τοῦ φοβεροῦ Βεελζεβοὺλ, ἣν κατ' εἰσήγησιν τοῦ Σατανᾶ διέσπειρεν εἰς τὴν συνέλευσιν, νὰ πλήξῃ δῆλον ὅτι πρόριζον τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ γῆν καὶ Ἅδην νὰ ἀναμίξῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα·

Τὸ σχέδιον τὸ αὔθαδες διήκει βροντοφώνως
τὰ κράτη τὰ ταρτάρεια καὶ τοὺς εὐρεῖς του θόλους·
καὶ λάμπουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χαρὰ κ' ἐλπίδες ὅλους,
καὶ παμψηφεὶ ψηφίζουσιν οἱ πάντες ὁμοφώνως.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης κ. Κόρνισς ἐδοκίμασε πάμπολλα περιεργότατα πειράματα, ἐξετάζων τὸ μουσικὸν αἴσθημα τῶν ζώων. Ἐνώπιον πάντων τῶν ζώων τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου ἔδωκε πρό τινος ἀλλεπαλλήλως μικρὰς συναυλίας, αἱ ὁποῖαι ὡς φαίνεται, ἤρεσαν ὑπερβολικῶς εἰς τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν. Μόνον μεγάλοι τινες ὄφεις καὶ ἀράχναι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐλέγετο ὅτε ἀγαπῶσι τὴν μουσικὴν μόνον οὗτοι ἐξ ὅλου τοῦ ζωολογικοῦ κήπου ἔμειναν ἀναίσθητοι πρὸς τὴν λεπτὴν ἐργασίαν τοῦ κ. Κόρνισς.

Οἱ σκορπίοι π. χ. τἀνάπαλιν ἐνθουσίασαν τοσοῦτον ἐκ τῶν πρώτων ἀκόμη τῆς λύρας ἤχων ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς τρανὴ ἀπόδειξις ἀνωτέρου βαθμοῦ μουσικοῦ ἐνστίκτου τῶν ζώων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶναι πλέον γνωστὰ ἐκ τῆς κλίσεως αὐτῶν πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν

Καὶ αἱ σαῦραι ἐπίσης ἀγαποῦσι τὴν μουσικήν· κρατοῦσι ῥυθμὸν διὰ τῆς γλώσσης των ἢ κινοῦσι τὴν κεφαλήν, ἄλλοτε μὲν ταχύτερον, ἄλλοτε δὲ ἀργότερον κατὰ τὸν ῥυθμὸν τοῦ ᾄσματος.

Ἡ πολικὴ ἄρκτος, ἀκούσασα τὴν λύραν τοῦ κ. Κόρνισς ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν δύο ὀπισθίων ποδῶν της καὶ ἤρχισεν νὰ κινῆται οἰκιλοτρόπως ἐντὸς τῆς κλωβοῦ της, μυκωμένη ἐλαφρῶς ἐξ εὐχαριστήσεως

Αἱ κοιναὶ ἄρκτοι ἐπλησίασαν μέχρι τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων αὐτῶν διὰ νὰ ἀκούσωσιν καλλίτερον, κλίνασαι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν ὤμων των. Ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ λέοντες εὑρεστήθησαν νὰ ἐκφράσωσιν τὴν χαράν των, κινοῦντες τὰς οὐράς των.

Ἀλλ' ἂν καὶ οἱ πύθωνες καὶ βόας ἔμειναν ἀναίσθητοι, ὁ κοβράτης[1] ὅμως τοὐναντίον ἔτι ἄπαξ ἐδικαίωσε τὴν φήμην του, ὅτι δηλ. ἐμμανῶς ἀγαπᾷ τὴν μουσικήν. Ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς ἄμμου βαθέως κοιμώμενος, ἀλλὰ εἰς τὴν πρώτην τῆς χορδῆς ἀντήχησιν ἐξυπνίσθη· σὺν τῇ αὐξήσει δὲ τῶν ἤχων ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν νὰ ἀνορθῶται ἐπὶ τῆς οὐρᾶς της, νὰ ὑποπηδᾷ καὶ νὰ κινῇ ὅλον του τὸ σῶμα κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς μουσικῆς. Κατὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν ἤχου, κατὰ πᾶσαν ἀλλαγὴν χρόνου, οὗτος αὐθωρεὶ μετέβαλλε καὶ τὴν σωματικὴν θέσιν του. Ἐν τῷ ὑποτρέμοντι τόνῳ διεστάλη ἡ κοιλία του· ἐν δὲ τῷ ἀργοτάτῳ (ὁμαλῷ), ἡ κεφαλή του· ὅταν δὲ ἀπροσδοκήτως ἡ μουσικὴ ἔπαιξε παραφωνίαν τινὰ ὁ ὄφις συνεσπειρώθη ὡς νὰ ἐπληγώθη διὰ μαχαίρας.

Διὰ νὰ μελετήσῃ τὸν ἐλέφαντα ὁ Κόρνισς ἐξέλεξε τὸν πλαγίαυλον, ὅστις καὶ πάραυτα ἐνήργησε· ὁ ἐλέφας ὑψώσας τὸν ἕνα πόδα ἔμεινεν ἀκίνητος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μουσικῆς, ἢ μᾶλλον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἤχων τοῦ μεγάλου πλαγιαύλου, διότι ὅτε ὁ κ. Κόρνισς ἤρχιζε νὰ παίζῃ τὸ μικρὸν πλαγίαυλον, ὁ ἐλέφας, σφόδρα ἐξερεθισθείς, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς αὐτὸν βρυχώμενος ἀπαύστως καὶ κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς. Καὶ ἡ στρουθοκάμηλος ὁμοίως, διὰ ἀλλεπαλλήλων κινήσεων τοῦ λαιμοῦ της ἔδιδε νὰ ἐννοήσωσι ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὸν μικρὸν πλαγίαυλον (φλάουτο). Ἡ τίγρις, ἡ ὁποία ἐφαίνετο καταγοητευμένη ὑπὸ τοῦ τετραχόρδου φρικωδῶς ἐβρυχᾶτο, ἀκούουσα τὸν μικρὸν πλαγίαυλον καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος εὑρέθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλωβοῦ της

Τὰ πειράματα τοῦ κ. Κόρνισς ἀποδεικνύουσιν ἐπὶ τέλους ὅτι ἐξ ὅλων ἐν γένει τῶν μουσικῶν ὀργάνων τὰ ζῶα περισσότερον ἀγαποῦσι τὴν λύραν καὶ τὸν πλαγίαυλον. Ταῦτα ἀποδεικνύουσι ἔτι ὅτι, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, ἡ δύναμις τῆς μουσικῆς ἐπενεργεῖ ἐφ' ὅλων τῶν ζώων ὅπως καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀρφέως. Ἐκ τῶν ἐρευνῶν τούτων δυνανται προσέτι νὰ ἐξαχθῶσι φιλοσοφικά, φυσικὰ ἔτι δὲ καὶ πρακτικὰ συμπεράσματα. Οὐδὲν ἀληθῶς δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν μουσικὴν ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἐλαφρύνσεως τοῦ βάρους τῆς ζωῆς Ἐκ τῆς «Νοβιτέ»

Δ

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΜΙΚΡΟΦΩΝΟΓΡΑΦΟΝ

— Ἡ ὑπερωκαιάνειος ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρία ἐν Χάβρῃ

[1] (εἶδος ὄφεως cobra de ceepelle πορτογαλιστί)

προτίθεται νὰ φέρῃ εἰς τὴν παγκόσμιον Ἔκθεσιν τοῦ 1900 ἐν Παρισίοις ἀξιοσημείωτον συλλογήν, ἡ ὁποία θὰ προσελκύσῃ πολλοὺς περιέργους. Ἡ συλλογὴ αὕτη σύγκειται ἐκ μεγάλου συνδυασμοῦ τοῦ κινηματογράφου μετὰ τοῦ μικροφωνογράφου.

Ὁ συνδυασμὸς οὗτος, ὀνομαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτοῦ κινηματομικροφωνόγραφον θὰ παριστᾷ σκηνὰς τοῦ θαλασσίου βίου τῆς Χάβρης καὶ τῆς Μασσαλίας. Τὸ πανόραμα τοῦτο συμπεπληρωθήσεται καὶ δι' ἤχων. Ὅταν τὸ μηχάνημα θὰ εἶναι ἕτοιμον, τ. ἔ. θὰ ἀντιγράφῃ (π. χ. τὴν παράστασιν τοῦ ἠθοποιοῦ ἐκ τῆς σκηνῆς), τότε τὸ κινηματόγραφον θὰ φωτογραφῇ τὴν εἰκόνα (μεθ' ὅλων τῶν κινήσεων), 12 δὲ συγχρόνως μικροφωνόγραφα ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ πρὸ τῆς ὀρχήστρας θὰ σημειώνωσι ἐπὶ τοῦ χάρτου πάσας τὰς ποικίλας τοῦ ᾄσματος στροφάς, ῥυθμοὺς καὶ χρόνους τῆς μουσικῆς. Ἐν τῷ πανοράματι ὁ θεατὴς θὰ ἀκούῃ διὰ δύο τηλεφωνικῶν ὤτων, κειμένων ἐν τῇ ἕδρᾳ αὐτοῦ, πᾶν ᾆσμα καὶ πᾶσαν ὁμιλίαν πῶν ἠθοποιῶν, σύναμα δὲ διὰ τοῦ κινηματογράφου θὰ βλέπῃ πάσας τὰς κινήσεις τῶν δρώντων προσώπων.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

— Σφοδρὰ πατριωτικὴ ἐξέγερσις ἐξηκολούθει, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, κινοῦσα τὰ νεῦρα τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ. Τῆς διεγέρσεως ταύτης μετέσχον ἐννοεῖται οἱ Ἀμερικανοὶ ἱεροκήρυκες, οἵτινες πάντοτε συμπαθαίνονται μετὰ τοῦ λαοῦ. Εὐθὺς ἀρχομένου τοῦ πολέμου, τὴν πρώτην ἤδη Κυριακὴν ἓξοχοι ἱεροκήρυκες ἐκήρυττον οὕτως εἰπεῖν διὰ τῆς στρατιωτικῆς σάλπιγγος. Ὁ πόλεμος ἦτο τὸ μόνον ἀντικείμενον τοῦ κηρύγματος αὐτῶν, οὗτινος τὰς χορδὰς ἐν ἐκτάκτως ἐνθουσιώδει τόνῳ ἔκρουον. «Εἰς τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Ἱσπανῶν!» τοιαῦται ἐγερτήριοι ἐπικλήσεις ἐχρησίμευον ὡς ἐναρκτήρια ῥητὰ εἰς πλείστους τῶν ἱεροκηρύκων, ἀντὶ τῶν συνήθων ἐκ τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἀποσπασμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων.

Ἰδίως ὑπερβολικῶς ἐξηρεθίσθη ὁ αἰσθηματίας ἱεροκήρυξ Θωμᾶς Δάϊρων, ὅστις συνεθίζει νὰ ἀγγέλῃ τὰ κηρύγματα αὐτοῦ ἐκ τῶν προτέρων εἰς τὰς ἐφημερίδας (εἰς τὴν στήλην τῶν «Θεατρικῶν!») καὶ διὰ νὰ ἐνώσῃ, τὸ ψυχωφελὲς μετὰ τοῦ ὠφελίμου, ἐπιτρέπει τὴν εἴσοδον μόνον εἰς τοὺς πληρώνοντας τὰ εἰσιτήρια. Τὸ κήρυγμα αὐτοῦ ἦτο ἐκτάκτως σφοδρόν, συνοδευόμενον ὑπὸ καθαρῶς στρατιωτικῶν χειρονομιῶν.

Οὗτος ἐτελείωσε τὸ κήρυγμά του ὡς ἑξῆς: Ἀκόμη ὀλίγον, ὦ Κουβαῖοι! Τὸ ἔθνος μας δὲν ἀνάπτει ἀμέσως, ἀλλ' ἅπαξ ἐξερεθισθὲν, ἔχει τὴν ὀργὴν φοβερὰν ὡς ὀργὴν Κυρίου! Εἰς τὰ παθητικώτατα μέρη τοῦ κηρύγματος οἱ ἀκροαταὶ ἤμειβον τὸν ἱεροκήρυκα διὰ βροντωδῶν χειροκροτημάτων, μετὰ δὲ τὸ τέλος τοῦ κηρύγματος πάντες, ὡς εἷς ἄνθρωπος, ἔψαλλον τὸν ἀμερικανικὸν ἐθνικὸν ὕμνον.

Ἕτερος πάλιν ἱερεύς, ὁ Λάϊμων Ἄβοτ, ἐν ἀταραξίᾳ καὶ οἴστρῳ θερμοῦ καὶ παραφόρου πολιτικοῦ, ἀνέπτυσσε τὸ δίκαιον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐν τῇ ἀναμίξει εἰς τὰ τῆς Κούβας καὶ ἐκ τῶν προτέρων περιέγραφεν ὁποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἐμπαθῶς ἐξίσης καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐῤῥητόρευε καὶ ὁ ἱερεὺς Μαδλεὼν Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἀντὶ νὰ ἀσχολῆται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἐν ὄψει κειμένου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἠρεύνα καὶ ἐξήγει τὴν σύγχρονον κατάστασιν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῶν διαφόρων Κρατῶν, παραβάλλων δὲ αὐτὰς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὐδὲν Κράτος δύναται νὰ συγκριθῇ μετὰ τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας. Ταυτοχρόνως ὡμίλησε καὶ περὶ τῶν ἐξαιρέτων ἰδιοτήτων τῶν νεοανακαλυφθέντων πυροβόλων τοῦ Χότσκινς, ἅτινα δύνανται νὰ κατακερματίσωσι καὶ αὐτὰς τοῦ Ἅδου τὰς πύλας, πολλῷ μᾶλλον τοιαῦτα ἐλλεινὰ φρούρια καὶ τὰ πεπαλαιωμένα τῶν Ἱσπανῶν πλοῖα.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ εἴπωμέν τι περὶ τῆς τοιαύτης τροπῆς καὶ τοῦ τοιούτου περιεχομένου τῶν ἀμερικανῶν ἱεροκηρύκων. Τὰ γεγονότα ὁμιλοῦσιν εὐγλωττότερον οἱωνδήποτε ἄλλων ἐπαινετικῶν λόγων.

Ἐκ τῆς «Νοβινί»

Δ.

— Διάταγμα τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατ. παρεχώρησε διὰ πρώτην φορὰν ἐν Τύνιδι τὰ ἐκτελεστήρια εἰς νέον ἀντιπρόσωπον ξένου Κράτους. Ἡ Γαλλία διενήργησε τὸ δικαίωμα τοῦτο, πηγάζον ἐκ τῆς πρότινος ἐπιθεωρήσεως τῶν τυνισιακῶν συνθηκῶν ὑπὲρ τοῦ νεωστὶ διορισθέντος πρώην ἐν Βάρνῃ Προξένου τῆς Ἑλλάδος Κυρίου Π. Παπαγεωργιάδου. Προηγουμένως αὐτὸς ὁ Βέης τῆς Τύνιδος ἐπεκύρου τοὺς διοριζομένους προξένους.

— Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ μέγας τοῦ Ἔθνους εὐεργέτης Χρηστάκης ἐφέντης Ζωγράφος.

ΤΑ ΕΝΤΑΥΘΑ

— Ἡ Α. Β. Ὑψηλότης ἡ Ἡγεμονὶς ὡς ὑψ. προστά-

τις τοῦ ἐν Βάρνῃ γυναικείου Συλλόγου «Саморазвитие» ἐδωρήσατο 200 φρ. χρ. ὑπὲρ τοῦ ὑπ' αὐτῆς συντηρουμένου πρακτικοῦ οἰκιακοῦ σχολείου «Μαρία Λουΐζα».

— Ὁ πέρυσιν ἀντικαταστάτης τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ζαριφείων Κ-ος Δαμιανὸς Ἰωαννίδης καὶ ὁ Κ-ος George Richard καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Σχολῇ, μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συζύγου του, διατρίψαντες χάριν τῶν λουτρῶν ἐπί τινας ἡμέρας ἐνταῦθα, ἐπέστρεψαν διὰ τοῦ αὐστριακοῦ τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς εἰς Φιλιππούπολιν.

— Ἐν τῇ πρό τινος ἐκδοθείσῃ ἐτησίᾳ ἐκθέσει τῶν πεπραγμένων τοῦ παρελθόντος ἔτους τοῦ ἐνταῦθα βουλγαρικοῦ Γυμνασίου οἱ ΚΚ. ἀδελφοὶ Κ Χ. Β. Σκόρπιλ, μέλη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Συλλόγου καὶ Ἰνστιτούτου τῆς Ὀδησσοῦ, Βερολίνου κτλ. δημοσιεύουσι καὶ σπουδαίαν περὶ τῶν ἀρχαίων Μνημείων τῆς Ὀδησσοῦ Βάρνης διατριβήν, ἐν ᾗ ὁ κ. Ι. Ἀσπριώτης, καθηγητὴς τῶν ἑλληνικῶν ἐν τῷ αὐτῷ Γυμνασίῳ, ἑρμηνεύει τινας τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν.

— Ἕνεκα τῆς ὡς μὴ ὤφειλε ἐκ φυλετικῶν ἀμοιβαίων παρεννοήσεων καὶ ἀντεκδικήσεων ὑπὸ δίκην παραπομπῆς τῆς ἑλληνικῆς Μονῆς τῶν Ἰσαποστόλων Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης καὶ τῶν ἐκ ταύτης σπουδαίων ἐξόδων καὶ ἀφαιμάξεων τοῦ πενιχροῦ τῆς ἡμετέρας Κοινότητος βαλαντίου, ἡ Ἐφορεία εὑρέθη εἰς ἀνάγκην νὰ ἐλαττώσῃ σπουδαίως τοὺς μισθοὺς τῶν διδασκάλων ὧν τὰς θυσίας μιμούμενοι καὶ πάντες οἱ πολῖται χρεωστοῦσιν ἐν σώματι νὰ ὑποστηρίξωσι τὸ Κοινὸν κέντρον ἡμῶν, προθύμως πᾶσαν βοήθειαν παρέχοντες αὐτῷ.

Νέος ὁμογενὴς, γνωστὸς τῇ ἡμετέρᾳ ἐμπορικῇ κοινωνίᾳ, γνωρίζων τὴν Γαλλικὴν, Ἑλληνικὴν καὶ ὀλίγον τι τὴν Βουλγαρικὴν καὶ Τουρκικὴν γλῶσσαν, κεκτημένος δὲ καὶ διπλογραφικὰς καὶ ἐμπορικὰς γνώσεις, ζητεῖ θέσιν.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Α'. Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης ἔκδ. Β'. ὑπὸ Α. Μάνου (Μέρ. Α'.).

Β'. Βουλγαρικὸν ἀλφαβητάριον καὶ ἀναγνώσματα τοῦ αὐτοῦ.

Εὑρίσκονται παρὰ τῷ συγγραφεῖ. (Τῷ ἀγοράζοντι ἄνω τῶν 10 σωμάτων γίνεται ἔκπτωσις 20%).

1—3

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ-ρι Γ. Παρουσιάδῃ, Σ. Ζαφειροπούλῳ, Ἰ. Παντελῇ, Α. Βαφειάδῃ, Δ. Δράκῳ, Κ. Σταυρίδῃ, — Ἐνταῦθα. Σ. Στεργίδῃ Βαλτσίκιον· ἐλάβομεν· εὐχαριστοῦμεν.

ΟΧΙ ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ!

Ἀλλ' ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ ἀποστέλλωμεν εἰς πάντα τὴν ἑξῆς τραπεζοσκευὴν ἐκ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ἀργύρου, συγκειμένην ἐκ 56 ΤΕΜΑΧΙΩΝ ἀντὶ ἐκτάκτως σμικροτάτης τιμῆς.

— ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ.

Ἐξ Ἀμερικανικοῦ ἀργύρου «ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ»

6 περόναι
6 κοχλιάρια τραπέζης
12 κοχλιάρια
1 μέγα κοχλιάριον ζωμοῦ
» » γάλακτος
2 ποτηρίδιο δι' αὐγά

6 ἀγγλικὰ χαλύβδινα μαχαίρια ὧν αἱ λαβαὶ ἐκ Βρετανικοῦ ἀργύρου 1-ης ποιότητος.
6 δισκίδια ἐξ ἀγγλικοῦ ἀργ. «Βρετ.»
2 μεγαλοπρεπεῖς λυχνίαι τραπέζης
1 στραγγιστήριον τείου.
2 λαβίδες ζαχχάρεως ἐξ ἀργύρου «Βρετανίας» 1-ης ποιότητος.

ΤΟ ΟΛΟΝ 56 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΜΟΝΟΝ ΑΝΤΙ 16 ΦΡΑΓΚΩΝ

3 μαχαίρια δι' ὀπώρας· λαβίδες ἐκ πορσελάνης
3 περόναι δι' ὀπώρας 1-ης ποιότητος.
6 δισκίδια «Βικτωρία».

Ὁ ἄργυρος «Βρετανία» εἶναι μέταλλον λευκότατον διατηρῶν ἐπὶ 25 ἔτη τὴν καθαρότητά του ἐπ' ἐγγυήσει Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων ἀγγέλλομεν ὅτι, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐξ ἀργύρου «Βρετανία» τραπεζοσκευὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς πληροφορίας ἡμῶν, ἐπιστρέφομεν πάραυτα τὴν πληρωθεῖσαν ἀξίαν. Ἡ τραπεζοσκευὴ αὕτη εἶναι ἰδίως καταλληλος ὡς γαμήλιον ἢ ἑορτάσιμον δῶρον, διὰ ξενοδοχεῖα, ἑστιατόρια, καὶ καλὰς οἰκογενείας.

Πωλεῖται μόνον ἐν

«EXPORTHAUS RIX»

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ II2 Praterstrasse № 16,

ἀποστέλλεται δὲ ἐπὶ προαποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ἢ ἅμα τῇ παραλαβῇ αὐτῆς. Τὰ ταχυδρομικὰ καὶ λοιπὰ τέλη ἐπιβαρύνουσι τὸν ἀγοραστήν.

ΤΑ ΓΝΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΞΗΣ ΣΗΜΑΤΟΣ.

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΝ

10—9

Τυπ. Α. Νίτσε — Βάρνα·